

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ὁ φωτειδέστατος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτω φέγγει, εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψεων, ἐκτελέσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε, καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἡ παναρμόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει τοὺς ἀναγνώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περὶ τὰ θεία θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεία, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου, μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βᾶτον τὴν ἀφλεκτον, καίπερ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἄγνη οὗ κατέφλεξε. διὸ αἰτούμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοί. Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμάκαρ μνήμην σέβω.

Θεοφάνους

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

Ἦγρὰν διοδεύσας

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύστης γέγονας.

Ἡ πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σὲ γλῶσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μάκαρ παριέσχε, καὶ θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῶ, καὶ θείοις λογίοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπές, δοχεῖον Παρθένε, γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πάσης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῦνον Δέσποινα.

Ὡδὴ γ'

Οὐρανίας ἀψῖδος

Ὡς ἱερολογοῦντα, τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον, ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμώμεν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρ Ἱερόθεε καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων, ἀνατεινόμενος, τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, καὶ ψυχὴν ἐφαιδρυνας Μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ Ἱερὸν ἔνθεον, καὶ ἡγιασμένον θεόφρον, ὄφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουρανιον.

Θεοτοκίον

Οὐρανὸν ὁ τανύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἀχραντε, γῦρον ὁ κατέχων τὰ πάντα, φύσει θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου, σωματικῶς κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σὲ στήριγμα, πάσιν ἀνέδειξεν.

Ὁ Εἰρμὸς

"Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε".

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὥσπερ νόμισαι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἐκβλύζων τὰ δόγματα, ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγῇ, ὁ Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὃ Ἱερόθεε. Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἴκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.. καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἴκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν. Οἶμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὡδὴ δ'

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Ῥητορικαῖς, θεηγορίαις ἐλάμπρυνας, τὰς χορείας, μάκαρ Ἱερόθεε, τὰς τῶν πιστῶν, καὶ τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων Κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρα, κεχρη μένος καὶ ψάλλων. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ὅλος Θεῷ, Ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρόπως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐτὸν θεολογικαῖς, Ἱερολογιαῖς, Ἱεροφάντορ θεόληπτε καὶ θεῖος ὑμνολόγος, καὶ σοφὸς θεηγόρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νὺν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον, παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰνιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις, τῆς θεοπτίας ἐμφάσεσι, δυσώπησον σωθῆναι, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σὺ τὸν Θεόν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ καὶ παρθενικαῖς, καθωραῖσμένη, φαιδρότησιν ἀειπάρθενε, διὸ σὲ Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦμεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε'

Ἴνα τί με ἀπόσω

Ὁ μοδιαίτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστης, τῇ κοιμήσει τῇ θεῖα Θεσπέσει, τῆς τὸν Ζωοδότην, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, Παναγίας ἀγνῆς Θεομήτορος.

Ἵπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβευτικῶς τὰ ὑπὲρ λόγον θεάματα, ὑψηγῆσω πᾶσι, τοῖς πιστῶς δεχομένοις

τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τὰς σᾶς Παμμάκαρ, συνοπτικὰς θεολογίας, συνιέναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολβίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφουῶς φωταυγίας λαμπόμενος, ἀκριβεῖα θείων, ἀποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκράτεις, χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφωτέρα τὰ θεία μουύμενος.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον φύσει θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη, παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νόμον τῆς φύσεως.

Ὡδὴ ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Μυήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θεῖαν γνῶσιν μουύμενος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σοὺς, ὡς δευτέρα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνωσίαις, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Θεομακάριστε, κεκαθαρμένην ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον καὶ μόνον ἐράσμιον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σωτῆρος Ἰερόθεε.

Ἀχράντοις ἐπιβολαίς, ἐνατενίζων θεόληπτε, ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλλάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτοδοσίας, κοινωνὸς ὄφθης μακάριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν, τὸν ὄντως ὄντα θεόν, ἀρρήτως γὰρ τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκότα, Παῖναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμὸς

"Ἰλάσθητί μου Σωτήρ. πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, Ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου".

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τῆ ὑπερμάχῳ

Τὸν Ἰεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημούμέν σε, ὡς μυηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα, ἀνεδείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἀλλὰ πρέσβευε παμμάκαρ. Ἰερόθεε, ἐκ παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ῥύεσθαι, ἵνα κρᾶζωμεν, Χαίροις Πάτερ Θεόσοφε.

Σ ὕ ν ἄ ξ ἄ ρ ι ὀ ν

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι

- * Ἰερόθεος Ἰερώθη σοὶ πάλαι,
- * Νῦν δ' αὖ μεταστάς, καὶ συνήφθη σοὶ Λόγε.
- * Ἅοι σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἰερόθειον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχοι

- * Εὐθηκτος ὦν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,
- * Τὸ τοῦ ξίφους εὐθηκτον οὐκ ἔδειλία.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Δομνίνης καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης, καὶ Προσδόκης.

Στίχοι

- * Τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα ῥύμμα τρεῖς κόραι,
- * Βοιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αὐδάκτου, καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς.

Στίχοι

- * Ζίφει θανῶν, Αὐδακτε Μάρτυς Κυρίου,
- * Σὺν Μάρτυσι ζῆς καὶ Θεὸν ζώντα βλέπεις.
- * Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἢ Καλλισθένη,

* Οὐ̅περ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμοῦν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχοι

* Ἀσκήσεως διήλθε τὴν στενὴν τρίβον,

* Ἀμμοῦν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύστου, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Χαιρήμονος τῶν Διακόνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἁγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων Μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτίσω, καὶ ψάλλων ἐκραύαζες. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμάτων ἡ καλλιπέεια, κατευφραίνει τοὺς πόθω, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώποις Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσει, τρισὶ θεόφρον, καὶ ψάλλων ἀνέμελπες. Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθενομῆτορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπύζοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή, ὄν ἀνυμνοῦντες, συμφώνως κραυγάζομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Ἡ πανσθενὴς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, τὴ καθαρωτάτη σου ψυχὴ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, Ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦντα, καὶ πίστει μελω δοῦντα. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέτ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφανέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος, καὶ τὴ γλυκυτάτη, τῶν σῶν λόγων συνθήκη, βοῶν ἀδιαλείπτως. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ πανολβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας, ἀκριβοῦς ἐνέπλησεν, ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμοὺς τὰ δόγματα, τὰς τῶν Ἀποστόλων, κατευφραίνων χορείας, μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ κεκακωμένην, Ἰοβόλω δήγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς

"Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε. δυνάμει δὲ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐ̅λογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας".

Ὡδὴ θ'

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς

Σοφίας ὑπερσόφου ὧς ἐραστής, γεγονῶς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Ἐσκήνωσας τὰς ἄνω θείας αὐλάς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνεορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλίζῃ χαρμονικῶς, μεθ' ὧν καὶ συναγάλλη, τοῖς πίστει σὲ τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβῶν, ὧν ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς Ἰκέτευε, Πάτερ Ἱερόθεε ἰλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σου τελοῦσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον

ἽΩ Μῆτερ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, μητρικὴ παρρησία δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνθρώπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνουσί σε.

Ὁ Εἰρμὸς

"Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν, διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν".

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ὅτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὤφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμνοις, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὅρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπόνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε τὸν οὐράνιον, ἔνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κεκτηῖσθαι πολίτευμα, ὑπομείνασα στερρῶς, ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθλοφόρε Χαριτίνη, Παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάματα, τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινὰ, τῆς ἀπάτης φρυάγματα, θαλαττίοις δέ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιοῦσα, τοῦ πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ῥιφείσαν σε, σὸς γεννήτωρ Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μέτ' ἐκπλήξεως. Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, Ἱερώτατον ἐμόν, καὶ ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεις, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλήσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθείσάν σοι χάριτι!

Δόξα... Καὶ νῦν.... Θεοτοκίον

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον Ἄχραντε, καὶ πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν περιστάσεων, διὰ τούτό σοί, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες. Εἰς τοὺς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προῖστασθαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγῆν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζώωσαν τὰ σύμπαντα, σὺ μὲ ἐνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλπω πόθω. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἄθλοισ Ἱεροῖς, Ἱερῶς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσας.

Ἡ χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαίδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῶ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἡ εὐκλεῆς σου Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, θεογεννητορ ἄχραντε, διό, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῶ Υἱῷ προσαπενήγεται.

Ὡδὴ γ'

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θεῖος τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσβεσε.

Ῥηγνύμενον πρὸ ποδῶν, Μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τὴ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἶνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ἰσχυὶ παντουργική, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερικῶς τὴν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἀγνὴ στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, Μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται.

Ὁ Εἰρμὸς

"Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα".

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθεῖς

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευστὸν καταλείψασα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν, ὅθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες, καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν, ἀλλὰ τὴ σὴ πρεσβεία Ἀγαθῆ, τούτων μοὶ πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σὲ σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ. Οἴμοι ποθεινότητα, Ἰησοῦ! Ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σὲ Μακρόθυμε.

Ὡδὴ δ'

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Ἱερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταις φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἤρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολουμένη ἄνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητορ ἄχραντε, ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ὡδὴ ε'

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρώσει, συνθλίβοντές σου θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἥλους σου καὶ σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἡ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστυσαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐαν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη. Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὡδὴ ς'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν Ἱερὰν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐνθέου ἐπώνυμε.

Ἄγιος, Ἰωάνν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττίῳ πελάγει, ἐρριμμένην σώζει, ζώσαν θεόφρον, καὶ βυθῶ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροῦς κατεπόντισε.

Ῥομφαία, καρτερίας ἐχθροῦς ἐθανάτωσας, καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελεῖ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

Θεοτοκίον

Ἰσχὺν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Χαριτίνη αἰκίσσεις, καρτερῶς ὑποφέρει. καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ὁ Εἰρμὸς

"Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι".

Σ ὑ ν ἄ ξ ἄ ρ ι ὀ ν

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι

* Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν,

* Ἴδου δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

* Πέμπτην Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ θεοῖο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχοι

* "Ὁμοῦ λελουμένην με Χριστὲ προσδέχου,

* (Μαμέλχθα φησὶ) καὶ λίθοις βεβλημένην".

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμᾶ Μοναχοῦ, φοβερᾶς καὶ ὠφελίμου.

Ταις αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Νέους τρεῖς παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει ἐκ τροχοῦ σὲ Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνῃ ἀναμέλπουσαν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρὸς λαμπάδας καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐληλεγμένος, ὑπομονή σου ὁ παράνομος, χείρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σὲ κραυγάζουσαν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θεῖῳ, τὴν ἀλογίαν στηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, βοῶσα καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σὲ καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνῃν δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Ὡραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ κατηγγύησαι, Παρθένος ἄφθορος μείνασα, τῷ ὠραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ᾧ βοῶμεν. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἤνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κάκωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορριφήν, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνή, καὶ ὀνύχων τὰς ἐκριζώσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοί, ταῖς καλλοναῖς τῶν πόνων ἔνδοξε καθωραῖσθησαν, διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοί, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόας. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, βυθὸς ὁ κολπωσάμενος, ὅπερ κηδεύσας πατρικῶς, τρυγὰ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνῃ, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον

Ὡφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκυήσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτὴν, μνήμην φαιδρύναντα, ᾧ βοῶμεν, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμὸς

"Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον".

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους

Ἵνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ὡς περικαλῆς ὡς ὠραία, ὡς περιδέξιος παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότης νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνῃ, ἐναπαστράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκουσα, ταῖς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιάγαστε.

Ἡ περιχαρῆς σου ἡμέρα, περιχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σοῦ τὰς ἀριστείας ὑμνῆσαι, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἄθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε, οὗ τὰς φρυκτωρίας ἐνθέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπόνυμος, Θεοκυῆτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμὸς

"Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλῦ"νομεν".

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ἐν οὐρανοῖς ὡς Μάρτυς, Χαριτίνη τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, σῶζε θερμαίς σου πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον

Τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.